

[Alfred Jensen.]

hører dette op: Nu ved enhver, at det er ikke det almindelige, at Forældres Forsørgerbyrder ophører med Barnets 18de Aar, og det er heller ikke Tilfældet for denne Kvinders Vedkommende. Ikke desto mindre mister hun Forsørgertillægget, og det virker dobbelt urimeligt, naar man ved, at fraskilte og fraseparerede kan faa det fulde Tillæg, blot de har egen Lejlighed; de behøver ikke engang at have Børn. Naar Forholdet er det, maa man kræve en Ændring paa dette Omraade, og jeg haaber, at man her i Tinget kan faa Tilslutning dertil. Jeg mener, at naar vi skal til at ændre det, saa maa man lytte netop til de Røster, der lød fra de 551 ugifte Tjenestemænd, og gennemføre en Ordning, saa i det mindste enhver, der er 40 Aar, faar fuldt Reguleringsstillæg, fordi da har de fleste Tjenestemænd jo opnaaet at skaffe sig selv en Lejlighed.

Jeg tror som sagt, at disse Foranstaltninger vil virke fremmende for Demokratiseringen af Administrationen. Paa samme Maade tror jeg, at Tjenestemandsoverorganisationernes Forslag om, at Tjenestemændene gennem deres Tilidsmænd fik Føling med Administrationen, vilde virke. Jeg beklager, at der ikke fra anden Side i Kommissionen er kommet reelle Forslag, saa der her paa Bordet kunde ligge et Forslag, som Folketinget kunde tage Stilling til; men det er givet, at de Tanker, der her er fremsat, og som det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen jo ogsaa støttede, maa føres frem til Realisering. Jeg tror ikke, man behøver at gaa til England for at hente Eksempler, der viser, hvor gavnligt det er. Tjenestemændene har selv gjort opmærksom paa, hvordan man under Besættelsen gennemførte den Ordning, at der jævnlige Konferencer mellem over- og underordnede Tjenestemænd i Administrationen. Dette medførte, at de Afgørelser, der blev truffet, var af en bedre Karakter, end hvis det havde været overladt til den overordnede uden Konference med de underordnede at træffe Afgørelsen, og det medførte samtidig, at der blev et bedre Forhold mellem over- og underordnede og en bedre Forstaaelse af Problemerne.

Jeg maa ogsaa beklage, at der ikke i Kommissionen blev Flertal for, at Tjenestemandsoverorganisationerne faar en Repræsentant ind i Forfremmelsesraadet. Jeg kan nok se, at der kan være mørke Sider ved en saadan Ordning, men der er saa mange Urimeligheder ved Tjenestemændenes Avancementer, at det har sin Betydning, at Tjenestemændene har en Repræsentant i

Forfremmelsesraadet, der kan gøre Tjenestemændenes Opfattelse gældende. Jeg har selv som Minister været ude for, at en Mand, der havde traadt sin overordnede over Tæerne, havde faaet meget daarlige Udtalelser, som betød, at han ikke kunde avancere til en Stilling, som han i øvrigt var kvalificeret til. Jeg er overbevist om, at hvis Tjenestemændene havde haft en Mand i Forfremmelsesraadet, saa kunde denne Sag have været bragt frem til Løsning paa en rigtig Maade.

Dernæst vil jeg gerne sige nogle Ord om Aspirantordningen. Det er fra anden Side gjort gældende, at det er helt urimeligt, at vi taler for Ophævelse af Aspirantordningen; det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen havde en lidt anden Opfattelse, han mente, at det var beklageligt, at man ikke fik den ophævet, fordi hans Parti helst saa, den forsvandt, men i øvrigt fandt han det berettiget med en Prøvetid. Jeg maa sige, at hvis det kun er en Prøvetid, det drejer sig om, saa er vi helt enige. Jeg har aldeles ikke noget imod, at der er en Prøvetid for Folk, der skal ansættes fast i Statens Tjeneste. Det, jeg har vendt mig imod, er noget helt andet, det er, at denne Prøvetid er forbundet med en Nedsikring af Lønnen, det finder jeg er urimeligt. Men da vi diskuterede Problemet i Lønningskommissionen, var der ikke Tale om Prøvetid, da var der Tale om, at det var urimeligt, at Folk, der skulde ind i Statens Tjeneste, fik samme Lønning som de, der var der.

Det blev sagt, at der skete en Tilvænning til noget andet Arbejde, men den Tale er helt urimelig, for det, det drejer sig om her, er noget helt andet. Mange Mennesker, der kommer ind til Staten, laver nøjagtigt det samme Arbejde i Statens Tjeneste som udenfor, f. Eks. en Typograf. Enten han arbejder ude i det private Erhvervsliv, i et privat Bogtrykkeri, eller han kommer til Fængselsvæsenet eller til Statsbanerne eller Postvæsenet og arbejder som Typograf, er der ingen Forskel paa hans Arbejde, og derfor sker der ikke nogen Tilvænning. Og paa samme Maade er det med Smedene, Tømmerne, Elektrikerne, Blikkenslagerne. Men der er en Ting, som gør det endnu mere urimeligt, og det er, at mange af de Mennesker, der ansættes som Aspiranter, forud har været ansat som Ekstraarbejdere i Statens Tjeneste, ofte i flere Aar, og det maa have været den Periode, hvor Tilvænningen skal ske, og her betales der den fulde, normale Løn. Det er derfor ingen saglig Begrundelse for Opretholdelse af denne Bestemmelse.